

Uit de memoires van Hendrik Coenraad Dupont

Dinsdag 14 Augustus 2007

Uit de memoires van Hendrik Coenraad Dupont

"Het was in de zomermaanden van 1887 dat ik gelegenheid had kennis te maken met de cricketclub Sparta, die oefende op een terrein, dat gelegen was westelijk van het Burgemeester Hoffmanplein (niet Stieltjesplein, zoals in het Gedenkboek van 1928 is vermeld). Op een dag hoorde ik dat rond de herfst van 1887 deze cricketclub was opgeheven en dat ongeveer een half jaar later door enkele oud-leden op het Oostvestplein een volledig nieuwe cricketclub onder de naam Sparta was opgericht.



Een foto bij van het geboortehuis van Sparta (uiterst links met de hoge schoorsteen) op het voormalige Oostvestplein ten huize van de handelaar in olie en brandstoffen Harteveld Hoos.

De 7 jeugdvrienden in de leeftijd van 13 tot 16 jaar, voorzien van hun officiële doopnamen, Cornelis Wilhelmus van den Ende, Hendrik Frederik Bartholomeus Cokart, Boudewijn Visser, Jacobus Harteveld Hoos, Augustus Theodorus La Verge, Johannes Hendrikus Maria Claus en Jan Frederik de Vogel kende ik al of van school of door de zwemsport en ik werd dan ook aangezocht om als lid toe te treden, daar men met een paar jongelui niet voetballen kon. Al gauw hadden we een voldoende aantal jongens bij elkaar en ik herinner me onder meer de namen van Bertram, Kampschreur, Timmermans, Van Hasselt,

Heubel en de gebroeders Jan en Gerrit Stok.

Het terrein was misschien was misschien 50x60 meter en de eerste goalpalen waren vierkant, waaraan letterlijk en figuurlijk menigeen zijn hoofd heeft gestoten. Al spoedig kwamen er ronde palen, die echter aanvankelijk dichters bij elkaar stonden dan nu het geval is. Cafe'tjes in de buurt bewaarde de spelmateriaal. In de eerste jaren vulden we een bal met lucht uit onze longen en deze werd dus niet bepaald keihard! Ik ben in die jaren enige tijd voorzitter geweest en ik hoor me nog een vergadering openen met "mijne heren"; let wel jongens van 16 a 17 jaar.

Een belangrijke verbetering was onze verhuizing naar het eerste eigen veld achter de Heuvel met eerst als clublokaal en materiaalbergplaats de Melkkop onder aan de Delfshavensedijk, waar ook de cricketclub Victoria zetelde, en later in café Niessink in het Park aan de Maas. Het was hier dat enige leden ook andere talenten vertoonden met voordracht en muziek. Er werd toen afwisselend het cricket- en voetbalspel beoefend.

Het was in de jaren 1889 en 1890 dat wij twee wedstrijden speelden, waaraan ik aardige herinneringen heb bewaard, en wel tegen een club uit het Oude Noorden (ik meen Rapiditas) op een speelveld naast de Heineken-brouwerij, en daarna in Leiden tegen een studentenelftal op een terrein bij het station achter café Zomerzorg.

Ik herinner me van eerstgenoemde wedstrijd het volgende voorval. In het doel stond Laverge en ik was een der achterspelers. Op een gegeven ogenblik liep Laverge zover uit, dat het doel onbewaakt was. Er kwam van vrij ver een schot van de tegenpartij en ik ging voor het doel staan om te trachten door koppen een zeker doelpunt te voorkomen. De bal caramboleerde op de grond en na het weer opspringen kon ik gelukkig de bal op mijn hoofd opvangen. De bal

had echter onderweg kennis gemaakt met een koeienpannenkoek met het minder frisse gevolg dat het me ditmaal niet figuurlijk, maar alleen letterlijk groen voor de ogen werd; een doelpunt was voorkomen. In het water van een nabij gelegen sloot waste ik me wat af (na afloop wat beter). "Never mind" was mijn gedachte en ik kreeg een applaus. Wij wonnen die wedstrijd met 2-0.



Een scan van het originele adresboek (helaas wat klein) van Rotterdam anno 1888 van de school van de oprichters op het nog bestaande Alkemadeplein.

De volgende wedstrijd in Leiden ging ons minder goed af. Stuk voor stuk waren de Leidse spelers ouder en groter en met meer lichaamskracht. Ik stond toen in het doel en een der achterspelers was Cokart, een speler met veel durf. De rechtsbuiten van Leiden, een lange kerel en zeker twee hoofden groter dan ik, drong tot dicht bij het doel door en trachtte mij met bal en al in het doel te lopen. Ik kwam daarbij met mijn achterhoofd in aanraking met een goalpaal, waarbij ik een bloedende hoofdwond opliep. Al gauw had ik in de gaten dat Cokart op weerwraak

zon en jawel, kort daarna kwam dezelfde Leidse speler weer dicht bij het doel. Cokart was erbij, dook voorover en over de rug van Cokart gleed die tegenspeler in de sloot langs het veld. Dit had geen andere gevolgen dan een nat pak, dat al gauw verwisseld was voor droge kleren. Die wedstrijd verloren wij met 4-1. Ik herinner me de naam van die Leidse speler nog best, maar uit respect noem ik hem niet; hij werd later een man van betekenis.

Als men bedenkt dat de off-side-regel nog niet bestond of althans nog niet werd toegepast, is het begrijpelijk dat voor het doel een kluwen spelers elkaar danig in de weg liep en met weinig succes. Wij kregen hierna al gauw spelers als Weinthal, De Meijere en Biesta in onze gelederen. In het najaar van 1893 vertrok ik naar het buitenland, waar ik in verband met mijn studie een periode van ruim 1 jaar heb doorgebracht.”

Uit de memoires van Hendrik Coenraad Dupont